

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.455/2012/13.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2012. október 17-én megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A forgalomba hozatallal, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetének kísérlete miatt és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2012. május 3. napján kihirdetett 9.B.195/2011/68. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy III.r. vádlottnak kiadni rendelt mobil telefon és SIM kártya bűnjel nyilvántartási száma helyesen: Bj.324/2011/5.

A másodfokú eljárásban 15.240 (tizenötezer-kettőszáznegyven) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből I.r. vádlott 7.620 (hétezer-hatszázhusz) Ft-ot III.r. vádlott 7.620 (hétezer-hatszázhusz) Ft-ot visel.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék az első fokú határozatával I.r., II.r. és III.r. vádlottakat társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetének kísérletében (Btk.282/A. § (1) és (3) bekezdés) mondta ki bűnösnek. Ezért I.r. vádlottat, mint visszaesőt 3 év 8 hónap börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra, II.r. vádlottat 3 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra, III.r. vádlottat pedig 3 év börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

és II.r. vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. A lefoglalt amfetamin tartalmú port elkobozta, rendelkezett a további bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlottak és a védők a büntetés enyhítése érdekében, I.r. vádlott védője ezen túl a bűnösség megállapítása miatt, védence felmentése végett jelentett be fellebbezést. Az I. r. vádlott védője a fellebbezése indokolásában (9.sz. másodfokú irat) vitatta I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét, akinek a javára megállapíthatónak tartotta a kísérlettel való önkéntes elállást, és emiatt az eljárás megszüntetésére tett indítványt. Másodsorban a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

Az ügyész az első fokú ítélet ellen nem élt jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.191/2011/11-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartva az ítélet részbeni megváltoztatására, a vádlottakkal szemben a törvényes, a Btk. 42. § (2) bekezdés 3. pontjának megfelelő fegyház

végrehajtási fokozat megállapítására, egyebekben a határozat helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakat annyiban változtatta meg, hogy III.r. vádlottnál helytállónak találta a Btk. 45. § (2) bekezdése alapján a börtön végrehajtási fokozat alkalmazását, és a törvény szerint irányadó fegyház fokozat megállapítására már csak I.r. és II.r. vádlott esetében tett indítványt. Egyéb részekben az átiratában foglaltakat fenntartotta.

I.r. vádlott védője a jogorvoslatát szintén fenntartva, elsődlegesen a terhelt önkéntes elállására hivatkozva az eljárás megszüntetését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

II.r. és III.r. vádlottak védői a büntetés enyhítését célzó perorvoslatot szintén fenntartották.

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást alapvetően a perrendi szabályokat megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív eljárási hibát, mely a bizonyítás törvényességét érintve az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az eljárási szabályoktól eltért viszont akkor, amikor a tanúkat a tárgyaláson figyelmeztette a mentő körülmény elhallgatásának következményeire. A 2010. évi CLXXXIII. törvény 134. §-a 2011. március 1-jei hatállyal ugyanis módosította a Be. 85. § (3) bekezdését, mely szerint a tanút a vallomástételi akadályok tisztázása után már csak a legjobb tudomás és lelkiismeret szerint történő igazmondásra és a hamis tanúzás törvényi következményeire kell figyelmeztetni. A tanúkihallgatások idején a mentő körülmény elhallgatásának következményeire kötelező előírás már nem volt hatályban, ezért a kioktatásra e részben szükségtelenül került sor. A hamis tanúzás törvényi következményeire a figyelmeztetés azonban megtörtént, ezért az eljárási szabályoktól eltérés a bizonyíték felhasználását nem zárja ki, kiemelése azonban az egységes és helyes gyakorlat érdekében szükséges.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Helyes és hiánytalan tényállást állapított meg, mely a Be.351.§ (1) bekezdés értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A tényállás csak igen szűk körben, elírás folytán helyesbítendő annyiban, hogy a 8. oldal 4. bekezdésében a jogszabály helyesen az 1979. évi 11. tvr. (Btké.) 23. §-a.

A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, döntően iratszerűen és a logika szabályai szerint értékelte. Részletesen vizsgálta I.r. vádlottnak a büntetőjogi felelősségét vitató védekezését, mint ahogy tárgyalási vallomását és feltáró jellegű vallomásait is. A részben

eltérő tartalmú bizonyítási eszközöket igen részletesen és alaposan mérlegelte egyenként és kölcsönösen is. Nagyrészt megalapozottan vonta értékelés körébe tanúvallomását is, melyet nyomozás során tett vallomásával is összevetve, helytálló következtetéssel jutott arra, hogy e terhelt cselekménye nem értékelhető olyan jellegű együttműködésnek, mely büntethetőségi akadályt képezne.

A 16. oldal 4. bekezdésében azonban iratellenes az a megállapítás, hogytanú vallomása teljesen összezsengett védekezésével.ugyanis határozottan azon személynek jelölte meg, aki közvetített a kábítószer ismeretlen vevője felé. Ezt a tanú a nyomozás során és a tárgyaláson is vitatta, a vallomások egyezőségét így megállapítani nem lehet. Az erre vonatkozó indoklásrészt ezért az ítéletábra mellőzi. A vád közvetítőként egy ismerőst jelölt meg, az ítélet pedig egy ismeretlen személyazonosságú személyt. A vádelvre is tekintettel, függetlenül vallomásának elfogadásától, nem kifogásolható, hogy a bíróság nem rögzített konkrét személyt, nyilvánvalóan arra az ügyész sem látott indokot, mert akkor felelősségre vonása iránt is intézkedni kellett volna.

I.r. vádlott részvételével kapcsolatban a bíróság valamennyi lényeges bizonyítékot figyelembe véve állapította meg a tényállást. Az eljárás okszerűen értékelt, hitelt érdemlőnek talált adatai, különösen tanúvallomása, valamint a titkos információgyűjtés során beszerzett bizonyítékok, a telefonbeszélgetéseket rögzítő okiratok ugyanis meggyőző erővel cáfolták a terhelt azon védekezését, hogy a bűncselekmény felderítésében olyan mérvű szerepe volt, mely a cselekvőség jogellenességét kizárja.

A kábítószerügyletnek kizárólag a bűnüldözési érdekből történő feltárására hivatkozást nem csupán aggálymentes tanúvallomása, de még az egyes terhelti nyomozási vallomásai is cáfolják, melyben számot adott arról, hogy a kábítószer sikeres eladásában érdekelt volt, mert anyagi haszonhoz jutott volna.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelésében összességében nincs logikai hiba, az abban foglaltakkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak. Az irányadó tényállás alapján a vádlottak jelentős mennyiségű kábítószer, amfetamin tartalmú anyagot próbáltak meg közvetítő útján értékesíteni. A törvényszék igen alapos és helytálló indokolással mutatott rá, hogy a vádlotti cselekmény a forgalomba hozatal körébe vonható, ezt ugyanis a kábítószer mennyisége egyértelműen alátámasztja. Megalapozottan hívta fel az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozatban foglaltakat is. A BK. 155. számú állásfoglalásra hivatkozás azonban téves, mert e testületi állásfoglalást a BKv.57. számú kollégiumi vélemény hatályon kívül helyezte, ezért jelenleg a kollégiumi vélemény az iránymutatás a bírói gyakorlatnak.

A forgalomba hozatallal elkövetett bűncselekmény nem fejeződött be, mivel a kábítószer lefoglalása folytán a forgalomba kerülés elmaradt, így helyes a cselekmény kísérletnek értékelése is. Összességében tehát az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette a vádlottak cselekményét a Btk. 282/A. § (1) és (3) bekezdése szerint forgalomba hozatallal jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének kísérleteként, figyelemmel a

Btk. 16. §-ra, melynek a vádlottak a nyilvánvaló szándékegység folytán a Btk. 20. § (3) bekezdése értelmében társtettesei.

Nem történt anyagi jogszabálysértés, amikor az elsőfokon eljáró bíróság I. r. vádlott javára nem állapította meg, és nem alkalmazta az önkéntes elállás jogkövetkezményeit. Az irányadó tényállás szerint I. r. vádlott esetében nem igazolható olyan jellegű közreműködés a bűncselekmény feltárásában, mely kizárná a cselekmény társadalomra veszélyességét, objektív jogellenességét, és abból arra sem vonható következtetés, hogy felhagyott volna az elkövetési magatartás folytatásával.

Javára, a védelmi érveléssel szemben a Btk. 17. § (3) bekezdése szerint az önkéntes elállás sem állapítható meg. Az idézett törvényhely szerint nem büntethető kísérlet miatt, akinek önkéntes elállása folytán marad el a bűncselekmény befejezése. E büntethetőséget megszüntető törvényi ok megállapításának feltétele tehát, hogy a terhelti cselekvőség indítja el azon folyamatot, mely a bűncselekmény befejezését elhárítsa, illetve érdemben kell részt vennie közvetlenül vagy közvetve ezen folyamatban. Az irányadónak elfogadott, megalapozott tényállás alapján megállapítható, hogy a bűncselekmény befejezettségét, a kábítószer forgalomba kerülését a rendőri akció és a kábítószer lefoglalása akadályozta meg. Kétségtelen, hogy I. r. vádlott kapcsolatba lépett a más bűnügyi területen dolgozó nevű rendőr ismerősével, de a tényállás - helyesen - nem tartalmaz arra adatot, hogy a rendőrségi akció, az ügylet leleplezése által nyújtott, hiányos információk köszönhető. Ennek ellentmond e vádlott anyagi érdekeltsége a kábítószer eladásában, valamint az elfogás körülményei és való kapcsolatfelvétel részletei is. A kábítószer eladásának megszervezése és az átadás realizálására tett terhelti törekvésekkel a kísérlet befejezetté vált, önkéntes elállás megállapítására így dogmatikai okokból sem kerülhetett sor. Az ítélkezési gyakorlat szerint az önkéntes elállás kizárólag befejezetlen (nem teljes) kísérlet esetén és akkor állapítható meg, ha a tettes külső körülmények kényszerítő befolyása nélkül, döntően saját belső elhatározásából lép vissza a megkezdett bűncselekmény továbbfolytatásától, azzal véglegesen felhagyva, holott az elkövetési tevékenység zavartalan befejezésének nem lenne akadálya.

A törvényszék ítéletének indokolása helyesen tartalmazza, hogy a terhére róható kísérlet befejezett volt, pontosításra az indokolása csupán annyiban szorul, hogy a kábítószerrel visszaélés elbírált alakzata immateriális bűncselekmény, így az eredmény bekövetkezésének a kísérlet befejezettsége szempontjából nincs jelentősége.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta és azoknak kellő nyomatékot tulajdonítva a bűncselekmény tárgyi súlyához, valamint az elkövetők személyi körülményeihez igazodó, a törvényi rendelkezéseknek megfelelő szabadságvesztést és közügyektől eltiltást szabott ki a vádlottakkal szemben.

A cselekmény kísérleti szakban maradására és a feltárt egyéb enyhítő tényezőkre figyelemmel mindhárom vádlottnál indokolt volt a büntetési tétel középértékétől az eltérés, ezen túlmenően a Btk. 87. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontja szerint a büntetés egyfokú enyhítése is.

A visszaeső I. r. vádlottnál a személyi társadalomra veszélyesség fokozottabb, ezért az ítélet megtartotta a büntetése kiszabásánál a belső arányosságot is.

Az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetések egyik vádlottnál sem tekinthetők eltúlzottan szigorúnak, lényeges enyhítésük nem indokolt, ezért az arra irányuló védelmi fellebbezéseket a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság előtt vádat képviselő ügyész az ítéletet fellebbezéssel nem támadta. A másodfokú ügyész a már hivatkozottak szerint az átiratában ugyanakkor a vádlottakkal szemben, eltérően a megyei főügyészi indítványtól, indokolatlannak tartotta a Btk. 45. § (2) bekezdésének alkalmazását, a törvény szerint irányadó végrehajtási fokozatnál eggyel enyhébb szabadságvesztési végrehajtási fokozat, jelen esetben börtön kiszabását a fegyház helyett. Ezért indítványt tett mindhárom vádlottnál a fegyház végrehajtási fokozat megállapítására, melyet a nyilvános ülésen annyiban módosított, hogy III.r. vádlottnál már alapot látott az enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására.

Az ítélőtábla az első fokú ítéletet a végrehajtási fokozat tekintetében is helyesnek találta mindhárom vádlott esetében. A Btk. 45. § (2) bekezdésének alkalmazására a feltárt jelentős súlyú alanyi és tárgyi enyhítő tényezők megfelelő alapot adnak.

A másodfokú ügyészi indítvány nem hozott fel olyan érdemi novumot, körülményt, mely indokolná az elsőfokú ügyészi indítvány szerint a törvény szerint eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megváltoztatását.

Az ítéletnek a járulékos kérdésben hozott rendelkezései is megfelelnek a törvénynek. Csak a bűnjeleket érintő döntés volt helyesbítendő a rendelkező részben annyiban, hogy III.r. vádlottnak kiadni rendelt dolgok helyesen a Bj.324/2011/5. számon vannak nyilvántartva.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdés alapján megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Az első fokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig előzetes fogva tartásban töltött időnek a főbüntetésbe történő beszámítása a Btk. 99. § (1) bekezdésén alapszik.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2012. október 17.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács tagja,
előadó

Dr. Ficsór Gabriella sk.
a tanács tagja

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 9.B.195/2011/68. számú ítélete a másodfokú határozat folytán a folytán a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2012. október 17.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő